09/06/2020

«Πάντα χορηγεί το Πνεύμα το άγιον»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή της Πεντηκοστής 7 Ιουνίου το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε και κήρυξε το θείο λόγο στον πανηγυρικό εσπερινό στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Πανοράματος Βεροίας.

Τη Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος 8 Ιουνίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος στην αδελφότητα ΠΕΛΕΚΑΝ στο Κομνήνιο Βεροίας.

Στο τέλος ο Σεβασμιώτατος τέλεσε μνημόσυνο για τον ιδρυτή της αδελφότητος μακαριστό Αρχιμ. Αμβρόσιο Κυρατζή.

ΔΕΙΤΕ ΕΔΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό :

«Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό ἅγιον».

Μέ ἀπόλυτη βεβαιότητα ἐκφρά-ζεται ὁ ἱερός ὑμνογράφος γιά τό τρίτο πρόσωπο τῆς Παναγίας Τρι-ά--δος, πού τιμοῦμε ἰδιαιτέρως κατά τήν αὐριανή ἡμέρα, τήν μεθέορτο τῆς Πεντηκοστῆς.

«Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό ἅγιον». Δι᾽ αὐτοῦ δίδονται τά πά-ντα καί δέν ὑπάρχει τίποτε τό ὁποῖο νά μήν μπορεῖ νά μᾶς πα-ρά-σχει τό ἅγιο Πνεῦμα. Αὐτό, ἄλ-λωστε, δηλώνει καί ὁ χαρα-κτη-ρι-σμός του ὡς «θησαυρός τῶν ἀγα--θῶν», τόν ὁποῖο καθημερινά ἐπα-ναλαμβάνει ἡ Ἐκκλησία μας καί ὅλοι μας προσευχόμενοι πρός τό ἅγιο Πνεῦμα.

Οἱ ἄνθρωποι ζητοῦμε πολλά καί διάφορα καί ἀγω-νι-ζόμαστε νά τά ἐπιτύχουμε. Ξε-χνοῦ-με ὅμως ὅτι ὅ,τι καλό καί ἄν ἐπιτυγχάνουμε, ὅ,τι καλό καί ἄν λαμβάνουμε αὐτό δέν εἶναι δικό μας ἐπίτευγμα, δέν εἶναι δικό μας κατόρθωμα ἀλλά εἶναι δωρεά τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διότι αὐτό χο-ρη--γεῖ τά πάντα στόν ἄνθρωπο, χο-ρηγεῖ ὅλα ὅσα ζητᾶ καί ἐπιθυμεῖ, σύμφωνα μέ τήν ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου μας

«αἰτεῖτε καί δοθήσεται ὑμῖν».

Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι δέν χρειά-ζεται νά προσπαθοῦμε γιά τήν ἐπί-τευξη τῶν στόχων μας. Ἡ προσπά-θεια καί ὁ ἀγώ-νας εἶναι ἀπαραί-τη-τα, εἴτε πρό-κειται γιά ὑλικά πράγ-ματα εἴτε γιά πνευματικά. Ἀνάλο-γα μέ τήν προ-σπά-θειά μας, ἀνά-λο-γα μέ τήν ἔντα-ση τῆς προσευ-χῆς μας καί τῆς ἐκζητήσεως τῆς βοη-θείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί ἀνά-λογα μέ τό ἄν αὐτό πού ζητοῦμε εἶναι πρός τό συμ-φέρον τῆς ψυ-χῆς, θά τό λάβου-με διά τοῦ ἁγίου Πνεύ-ματος.

Διότι συχνά ἀποκτοῦμε πολλά, ἀλλά δέν αἰσθανόμεθα εὐχαριστη-μένοι καί ἱκανοποιημένοι, για-τί αὐτά πού ζητοῦμε εἶναι πρόσ-καιρα καί προσωρινά. Ἱκανοποιοῦν τή φι-λοδοξία μας, τόν ἐγωισμό μας, τήν πλεονεξία μας, ἀλλά δέν ἱκα-νοποιοῦν τήν ψυχή μας. Καί ἄν ἡ ψυχή δέν εἶναι ἱκανοποιημένη καί ἀναπαυμένη, δέν μπορεῖ νά εἶ-ναι εὐτυχισμένος ὁ ἄνθρωπος, δέν μπορεῖ νά αἰσθά-νεται πλήρης ὁ ἄν-θρωπος.

Γι᾽ αὐτό καί βλέπουμε κάποιες φο--ρές ἀνθρώπους πού αἰσθάνο-νται εὐτυχεῖς, πού εἶ-ναι χαρού-με-νοι καί ἀναπαυ-μέ-νοι, παρότι δέν ἔχουν αὐτά γιά τά ὁ-ποῖα ἀγω-νί-ζονται καί ἀγωνιοῦν οἱ περισ-σότε-ροι συνάνθρωποί τους. Ὑπάρ-χουν ἄνθρωποι γιά τούς ὁ-ποίους ἰσχύει αὐτό πού γράφει ὁ ἀπό-στο-λος Παῦ--λος, «ὡς μηδέν ἔ-χον-τες καί τά πάντα κατέχο-ντες». Εἶναι αὐτοί οἱ ὁ-ποῖοι ἐφαρμόζουν τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ «ζητεῖτε πρῶ--τον τήν βα-σι--λείαν τοῦ Θεοῦ καί τήν δι-και-ο-σύ--νην αὐτοῦ καί ταῦ--τα πάντα προ-σ-τεθήσεται ὑμῖν».

Αὐτοί ἔχουν τά πά-ντα, γιατί ἔχουν ὅσα τούς χρει-ά-ζονται, γιατί ἔχουν ὅλα ὅσα χο-ρη-γεῖ τό Πνεῦμα τό ἅγιο. Καί αὐτά εἶναι τά πνευ-μα-τικά ἀγαθά. Εἶναι αὐτά πού χρει-άζεται πραγματικά ὁ ἄνθρω-πος γιά νά αἰσθάνεται εὐ-τυ-χής καί ἀνα-παυμένος. Εἶναι αὐτά πού, ὅταν ἔχει ὁ ἄνθρωπος, ἔχει καί τή δύναμη καί τήν ἀντοχή γιά νά ἀγωνίζεται καί γιά τά ὑλικά πράγ-ματα τά ὁποῖα ἔχει ἀνάγκη, χωρίς νά ἀγωνιᾶ, γιατί ἔχει ἐμ-πι-στο-σύνη στήν ἀγάπη καί τήν Πρό-νοια τοῦ Θεοῦ.

«Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅ-γιον». Ὅλα μπορεῖ νά τά χαρίσει τό Ἅγιο Πνεῦμα χωρίς καμία ἐξαί-ρεση, καί τά ὑλι-κά καί τά πνευ-ματικά, ἀλλά δέν τά χαρίζει ἀδια-κρί-τως. Τά χαρίζει «κατά τό μέ-τρον τῆς δωρεᾶς». Τά χαρίζει ἀνά-λογα μέ τή διάθεση καί τή δεκτι-κότητα αὐτοῦ πού τά λαμ-βάνει. Τά χαρίζει ἀνάλογα μέ τό πόσο χρή-σι-μα εἶναι αὐτά καί γιά τούς ἄλλους, ὥστε νά συν-τε-λεῖται τό ἔργο καί νά οἰκοδομεῖται τό σῶ-μα τῆς Ἐκ-κλη-σίας καί ὁ κό-σμος.

Ἄς σκεφθοῦμε τί θά συνέ-βαινε στόν κόσμο, ἐάν ὅλοι οἱ ἄν-θρωποι εἶχαν τά ἴδια χαρίσματα, ἄν ὅλοι οἱ ἄνθρω-ποι εἶ-χαν τίς ἴδιες ἱκα-νό-τητες. Δέν θά μπο-ροῦσε νά λει-τουρ-γήσει ὁ κόσμος, καί τά χαρί-σματα θά ἦταν περιττά καί ἄχρη-στα,

για-τί κανείς δέν θά μποροῦσε νά ὠφε-λη-θεῖ ἀπό τό χάρισμα καί τίς ἱκα-νό-τητες τοῦ διπλανοῦ του καί δέν θά αἰσθα-νόταν τήν ἀνά-γκη νά ζήσει μαζί του, νά ἀποτε-λέσει μία κοινωνία, ἕνα σύνολο, ἕνα σῶμα.

Γι᾽ αὐτό ἄς παραμε-ρίσουμε τήν ἀν--θρώ-πινη λογική μας πού μᾶς κάνει νά νομίζουμε ὅτι θά θέλαμε ἄλλα χαρίσματα, ὅτι ἡ διαίρεση τῶν χα-ρι--σμάτων δέν εἶναι δίκαιη ἤ δέν εἶ-ναι ἱκανο-ποι-η-τική, καί ἄς ἀνοί-ξου-με τήν ψυχή μας γιά νά δε-χθοῦ-με τά χαρίσματα καί τή χάρη πού μᾶς προσφέρει τό Πα-νά-γιο Πνεῦμα. Ἄς κάνουμε τήν ψυ-χή μας δεκτική τῶν δωρεῶν του καί ἄς τοῦ ἐκφράζουμε πά-ντοτε τήν εὐ-χαριστία καί τήν εὐ-γνωμοσύνη μας γιά τίς δωρεές του, καί κυρίως ἄς τό πα-ρα--κα-λοῦμε νά ἐνοικεῖ στίς ψυχές μας, φροντίζοντας νά τίς ἔ-χουμε καθα-ρές ἀπό τούς ρύπους καί τίς σκιές τῆς ἁμαρτίας, ὥστε νά μπορεῖ νά σκηνώσει μέσα σ᾽ αὐ-τές καί νά τίς χαριτώσει.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία :

«Ἐν τοῖς προφήταις ἀνήγγει-λας ἡμῖν ὁδόν σωτηρίας καί ἐν ἀπο-στόλοις ἔλαμψε, Σωτήρ ἡμῶν ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου».

Μέ τή χθεσινή ἑορτή τῆς Πεντη-κο-στῆς ἔκλεισε ὁ κύκλος τῶν με-γάλων καί σωτηριωδῶν γεγο-νό-των πού συνδέονται μέ τό σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας γιά τή σω-τη-ρία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, τό δεύτερο πρό-σωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, πού «ἐτα-πείνωσεν ἑαυτόν» καί ἔγινε ἄνθρωπος, «ἵνα θεόν τόν Ἀδάμ ἀπεργάσεται», ὁλοκλήρωσε τό ἔρ-γο καί ἀνελήφθη στούς οὐρα-νούς, ὑποσχόμενος ὅμως στούς μαθητές του ὅτι θά στείλει τόν Παράκλητο, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τό τρίτο πρόσωπο τῆς Παναγίας Τριάδος, γιά νά τούς διδάξει «πᾶσαν τήν ἀλήθειαν» καί νά ὁδηγήσει τόν κόσμο, ἐκεῖ ὅπου θέλει ὁ Θεός, ἐκεῖ ὅπου θέλησε νά τόν ὁδηγήσει μέ τήν ἐνανθρώπηση, τή σταυρική του θυσία καί τήν ἀνάστασή του ὁ Χριστός, δηλαδή στή σωτηρία καί στή θέωση.

Ὁ Χριστός δίδαξε στούς μαθητές του τήν ἀλή-θεια καί ὑπέδειξε δι᾽ αὐτῶν στό ἀνθρώπινο γένος «ὁδόν σω-τηρίας». Γνώριζε ὅμως καί ὁ ἴδιος καί δήλωνε ὅτι εἶχε νά τούς πεῖ καί ἄλλα, τά ὁποῖα δέν μποροῦσαν νά τά κατανοή-σουν πρίν ἀπό τό πάθος καί τήν ἀνά-στα-σή του. «Ἔτι πολλά ἔχω ὑμῖν λέγειν, ἀλλ᾽ οὐ δύνασθε βαστά-ζειν ἄρτι».

Καί αὐτά τά πολλά πού δέν μπο-ροῦσαν νά σηκώσουν οἱ μα-θη-τές του, θά ἀναλάμβανε νά τά διδάξει κάποιος ἄλλος, θά ἀνα-λάμ-βανε νά τούς τά διδάξει ὁ Παράκλητος. «Ὅταν δέ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τό πνεῦμα τῆς ἀλη-θεί-ας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν».

Ὁ Χριστός ὑπόσχεται στούς μα-θητές του τήν ἔλευση τοῦ Πα-να-γίου Πνεύματος

καί τούς βε-βαι-ώ-νει ὅτι ἐκεῖνο θά ὁλο-κλη-ρώσει τή γνώση τους γιά τόν Θεό καί θά τούς ὁδηγήσει στή σωτη-ρία.

Τούς διαβεβαιώνει ὅμως καί γιά τήν ἑνότητα καί τή συνά-φεια πού ἔχει ἡ δική του διδα-σκαλία, ὅσα δηλαδή ἄκου-σαν οἱ μαθητές του ἀπό τά χείλη του στά τρία χρό-νια τῆς δημό-σιας πα-ρουσίας του, μέ ὅσα θά διδά-ξει στίς ψυχές τους μυ-στικά τό Πνεῦ-μα τῆς ἀλη-θείας· «οὐ γάρ λα-λήσει ἀφ᾽ ἑαυ-τοῦ, ἀλλ᾽ ὅσα ἀκούσει λαλή-σει καί τά ἐρ-χό-μενα ἀναγ-γελεῖ ὑμῖν».

Ὁ Χριστός διαβεβαιώνει ἀκό-μη τούς μαθητές του γιά τήν ἀνα-γκαι--ότητα νά ἔλθει τό Πα-νά-γιο Πνεῦ-μα λέγοντας «συμφέ-ρει ὑμῖν ἵνα ἐγώ ἀπέλθω. Ἐάν γάρ μή ἀπέλ-θω, ὁ παρά-κλη-τος οὐκ ἐλεύ-σε-ται πρός ὑμᾶς». Σᾶς συμ-φέ-ρει, τούς λέγει, νά φύ-γω ἐγώ, γιά νά ἔλθει ὁ Παρά-κλη-τος, ὁ ὁποῖος θά ὁλοκληρώσει τό ἔργο τῆς σωτη-ρίας τῶν ἀνθρώ-πων.

Αὐτή τήν ὑπόσχεση ἐκπλή-ρωσε ὁ Ἰη-σοῦς διά τοῦ Πατρός του κατά τή χθε-σινή ἑορτή τῆς Πε-ντη-κο-στῆς μέ τήν ἐπι-δη-μία τοῦ Πανα-γίου Πνεύματος. Ὁ Πα-ράκλητος ἦρθε καί μένει στήν Ἐκκλησία καί λαλεῖ καί διδά-σκει τούς πι-στούς καί συγκροτεῖ τόν θεσμό τῆς Ἐκ-κλησίας καί τελειοῖ τά μυ-στήρια, στά ὁποῖα μετέχοντας ὁ πιστός λαμβάνει τή θεία χάρη. Καί αὐτό ἰσχύει κατ᾽ ἐξοχήν γιά τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, στό ὁποῖο ὁ πιστός δέν κοινωνεῖ ἄρτο καί οἶ-νο, ἀλλά Σῶμα καί Αἷ-μα Χριστοῦ, στά ὁποῖα μεταβάλλει τά τίμια Δῶρα τό Πα-νάγιο Πνεῦμα.

Αὐτή εἶναι ἡ πίστη τῆς Ἐκκλη-σίας μας καί δέν εἶναι δυνατόν νά ἀμφι-σβη-τεῖται ἀπό κάποιους, οἱ ὁποῖοι προσβάλλουν τό ἅγιο Πνεῦ---μα συ-στή-νοντας τήν ἀποχή ἀπό τή θεία Κοι-νωνία γιά νά ἀπο-φευχθεῖ δῆ-θεν ἡ μετάδοση τοῦ κορω-νοϊοῦ. Μή γένοιτο! Ἄς μήν ἀκοῦμε καί ἄς μήν πιστεύ-ουμε ὅσους ἰσχυρίζονται αὐτές τίς βλασ-φημίες.

Ἡ ὑπόσχεση, λοιπόν, τοῦ Ἰησοῦ, νά στείλει τό ἅγιο Πνεῦμα, πού ἐκπλη-ρώ-θηκε κατά τήν ἡμέρα τῆς Πεν-τηκοστῆς, μᾶς ὑπενθυμίζει καί τίς δικές μας ὑπο-σχέσεις πρός τόν Θεό. Καί ἡ σημε-ρινή ἡμέρα, κατά τήν ὁποία τιμοῦ-με τό Ἅγιο Πνεῦ-μα, μᾶς προσ-φέ-ρει, πιστεύω, μία εὐκαι-ρία νά στρα--φοῦμε στόν ἑαυ-τό μας, νά στρα-φοῦμε στή ζωή μας καί νά ἐξε-τάσουμε τί ἔχουμε ὑπο-σχεθεῖ στόν Θεό καί κατά πόσο ἐκ-πλη-ρώσαμε αὐτές τίς ὑπο-σχέσεις.

Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νά μήν ἔχει δώσει σέ κάποια ἤ σέ πε-ρισ-σό-τερες στιγ-μές τῆς ζωῆς του μία ὑπό-σχεση στόν Θεό. Καί οἱ ὑπο-σχέ-σεις αὐτές εἶναι ὑποσχέσεις πού δώσαμε μέ δάκρυα σέ εὔ-κολες καί δύσκολες ὧρες τῆς ζωῆς μας, στίς ὧρες τῆς προ-σευχῆς, μέσα στά μυστήρια τῆς Ἐκκλη-σίας μας. Τί κάναμε μέ

αὐτές μας τίς ὑπο-σχέ-σεις; Πόσες ἀπό αὐτές ἐκπληρώ-σαμε καί πό-σες ἀφήσα-με ἀνεκπλή-ρω-τες;

Ἄς ἐλέγξουμε τόν ἑαυτό μας. Ἄς ἐλέγξουμε πόσο συνεπεῖς εἴ-μα-σταν ἀπέναντι στόν Θεό καί ἄς ζητήσουμε τή χάρη τοῦ Πα-ναγίου Πνεύματος νά μᾶς ἐνι-σχύσει γιά νά τίς ἐκπληρώ-σου-με, γιατί ἡ ἐκ-πλήρωση αὐτῶν τῶν ὑποσχέ-σεών μᾶς ὁδηγεῖ ἐγ-γύτερα στόν Θεό.

Ἄς παρακαλέ-σουμε τό Πανά-γιο Πνεῦμα καί σήμερα πού τό ἑορ-τάζουμε ἀλλά καί κάθε ἡμέ-ρα νά μᾶς ὁδη-γεῖ «εἰς πᾶσαν τήν ἀλή-θειαν» καί νά ἱκε-τεύ-ει ὑπέρ ἡμῶν στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ «στε-ναγμοῖς ἀλα-λήτοις» γιά τή σωτηρία μας.